

อายุความกักกัน

มาตรา 100 "เมื่อได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้กักกันผู้ใด ถ้าผู้นั้นยังมีได้รับการกักกันก็ดี ได้รับการกักกันแต่ยังไม่ครบถ้วนโดยหลบหนีก็ดี ถ้าพ้นกำหนดสามปีนับแต่วันที่พ้นโทษโดยได้รับโทษตามคำพิพากษาแล้ว หรือโดยล่วงเลยการลงโทษ หรือนับแต่วันที่ผู้นั้นหลบหนีระหว่าง เวลาที่ต้องกักกัน เป็นอันล่วงเลยการกักกัน จะกักกันผู้นั้นไม่ได้"

การกักกันเริ่มตั้งแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาหรือถ้าผู้ถูกกักกันยังมีโทษจำคุกหรือกักขังที่จะต้องได้รับอยู่ ก็ต้องเอาไปรับโทษจำคุก หรือกักขังจนครบกำหนดแล้ว จึงเริ่มกักกันในวันถัดจากวันพ้นโทษจำคุกหรือกักขัง ตามมาตรา 42 ซึ่งโดยปกติผู้ต้องโทษกักขังจะต้องถูกศาลลงโทษจำคุกด้วย แต่อาจถูกเอาวันคุมขังมาหักออกจากระยะเวลาจำคุกหรือกักขังจนหมด ก็ถือว่าพ้นโทษจำคุกหรือกักขังแล้ว เอาตัวไปกักกันได้เลย อายุความการกักกันเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 100 แบ่งเป็น 2 กรณีคือ

1. กรณีที่ยังไม่ได้รับการกักกันเลย กรณีนี้ต้องนำตัวผู้ถูกกักกันไปรับการกักกัน ภายใน 3 ปี นับแต่วันที่พ้นโทษ โดยได้รับโทษตามคำพิพากษาแล้วก็ดี หรือโดยล่วงเลยการลงโทษก็ดี มิฉะนั้น เป็นอันขาดอายุความ

ตัวอย่าง ก.ถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุก 1 ปี และให้กักกัน 5 ปี ก.ถูกเอาตัวไปรับโทษจนพ้นโทษจำคุกแล้ว ขณะที่เอาตัวไปรับการกักกัน ปรากฏว่า ก.หลบหนีไป

โดยที่ยังไม่ได้ถูกกักกันเลย ถ้า ก.หนีไปจนเกิน 3 ปี นับแต่วันพ้นโทษ ก็เป็นอันขาดอายุความ กักกัน จะจับตัว ก.มากักกันไม่ได้

ตัวอย่าง ก.ถูกศาลลงโทษจำคุก 6 เดือน และให้กักกัน 3 ปี แต่ก.หลบหนี ไปตั้งแต่วันที่ศาลอ่านคำพิพากษา อายุความลงโทษคดีนี้คือ 5 ปี นับแต่วันที่ศาลพิพากษาถึงที่สุด เมื่อพ้นอายุความลงโทษ 5 ปีแล้ว ก็ยังไม่ได้ตัว ก.มากักกัน ภายใน 3 ปี นับแต่พ้นอายุความ ลงโทษ การกักกันคดีนี้ก็ขาดอายุความ

2. กรณีที่ได้รับการกักกันมาบ้างแล้ว ในกรณีที่ผู้ถูกกักกันได้รับการกักกันบ้าง แล้ว แต่ยังไม่ครบถ้วน ได้หลบหนีระหว่างถูกกักกันนั้น ถ้าไม่ได้ตัวผู้ถูกกักกันกลับมารับการกักกัน ต่อภายใน 3 ปี นับแต่วันที่หลบหนี เป็นอันขาดอายุความ